

נתיבי טהרת המדות – קדושים תהיו

פ ת י ח ה

הענין הנשגב של קדושה תופס מקום מרכזי בצוויי התורה, ומוזכר פעמים רבות בתורה"ק, כמו קדושים תהיו וגו' (ויקרא י"ט), והתקדשתם והייתם קדושים (שם כ'), והייתם לי קדושים כי קדוש אני (שם), ובעוד הרבה מקומות, וכהכנה לקבה"ת הי' דבר ה' ביעודו של עם ישראל (שמות יט) ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש, פי' גוי שמהותו קדושה, והיינו שאין מספיק שיקיימו את התורה והמצוות אלא קדושים תהיו. ומרומז במאמר חז"ל תו"כ ר"פ קדושים, פרשה זו נאמרה בהקהל מפני שרוב גופי תורה תלויין בה. ונתקשו במפרשים בכך שלא מצינו רוב גופי תורה בפרשה זו, וי"ל שמרומז בזה על מצות קדושים תהיו עצמה, שרוב גופי תורה תלויין בה, כי לפי ערך התקדשותו של יהודי, כן דרגתו ברוב גופי תורה. וכמרומז ענין זה בחלום יעקב (בראשית כח) והנה סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה והנה מלאכי א' עולים ויורדים בו. איתא בזוהר (ח"א קמט:): שסולם מרמז על מדת יסוד, והיינו שהראו לו כי מדה זו היא מוצבת ארצה, שייכת לענינים הארציים, אבל ראשו מגיע השמימה, אם מעלה את המדה לשרשה כרצון ה' אזי מגיע השמימה, ומלאכי א' הם עובדי ה' עולים ויורדים בו, כל העליות וכן ח"ו כל הירידות תלויין בהיטהרות והתקדשות במדה זו. וכמרומז בפסוק (דברים ל) מי יעלה לנו ה'שמימה, וכ' בעל הטורים שהר"ת הוא מיל"ה, ע"י התקדשות במדה זו אפשר לעלות השמימה, ובה יעלו שמים ובה ג"כ ירדו תהומות.

על מדה זו י"ל הפסוק (תהלים כד) מי יעלה בהר ה' ומי יקום במקום קדשו. קנין הקדושה משול להעפלה אל פימגת ההר הגבוה בעולם, אשר במרומיו משתוללות רוחות חזקות וסופות שלגים, ורבים ינסו כוחם להעפיל לפימגתו, אך אינם מצליחים, כי ככל שמתאמצים לעלות, הרוחות והסופות ידחפו אותם שוב למטה. רק גבורי-כח מיוחדים זוכים לעלות לפימגת ההר והם זוכים לפרס עולמי. גבורים הללו הם

אנשים שלא גרתעים משום דבר, עקביים במטרתם, ולא נואשים גם אחרי נסיונות רבים שעלו ונסוגו כמה וכמה פעמים, ומלבד כוחות גופניים, יש להם בעיקר כוחות נפשיים כבירים: ראשית, אמונה בכוחם, שאם יתאמצו במאמצים עליונים סופם שיגיעו לפיסגה, כי מי שיש לו מורך לב ואינו מאמין בנצחוננו הוא בכלל איש חירא ורך הלבב ילך וישוב לביתו, ושנית, החלטה נחושה ודביקות במשימה, עד כי שבע יפול וקם, ומתגבר על כל הכשלונות המעכבים את עלייתו. עד"ז הוא הקרב למקדש ה' הבא לכבוש מדה זו, שהיא בבחי' מי יעלה בהר ה', רק ע"י אמונה ברורה שתקב"ה יעזור לו, וכי רגלי חסידיו ישמור, וההחלטה הנחושה להילחם עד טיפת דמו האחרונה להשיג מדה זו, וכמה שיכשל יתחזק שוב ולא יפול ברוחו, עי"ז יעלה בהר ה' ויקום במקום קדשו.

מצות קדושים תהיו יש בה כמה ענינים. סור מרע ע"ד שפי' המפרשים שתהיו פרושים מעריות (עי' ברש"י), קדש עצמך במותר כפי' הרמב"ן שלא יהי' נבל ברשות התורה, וקדושה עילאית בעשה טוב, לא רק בשלילה שלא יהי' נבל ברשות התורה, אלא שאפי' מעשיו הגשמיים יחזרו להיות עניני קדושה ממש כמו אכילת קרבן וקדשים העולים לריח ניחוח לה'. והקדמנו עניני סור מרע לעשה טוב, ע"ד יראה הקודמת לאהבה, וכמ"ד בזה"ק (בהקדמה) פקודא קדמאה דא יראת ה', כמ"ש ראשית חכמה יראת ה', פקודא תנינא דא אהבת ה'.

וע"ד מאמר מרן הרמ"מ ז"ל בפי' מאחז"ל (קדושין ל:) אם פגע בכך מנוול זה משכחו לבהמ"ד, היינו למקום שדורשין ממנו, על השפעתו ועל תחבולותיו, ואלו עצות יש לאחוז נגד כל עניניו, יהיו נא אמרינו לרצון לעורר רצון להתדבק בקדושה.

מאמר ראשון

הקדושה בעם ישראל

ירחח לעבירה, שעייז יורדת טומאה על דמו, והמעלה רתיחת דמו לרצון ה' מוכך ומטהר ומקדש בזה את דמו, ע"כ קדוש יאמר לו. וכלשון השל"ה הק' (שער האותיות אות ק) שכאשר נפטר מרבו מוה"ר שלמה ז"ל כשהלך לנשואיו, אמר לו בזה הלשון, קדש עצמך בשני ענינים אלו, בקדושת המאכל ובקדושת הזיווג, והתקדש במאד בקדושתם (מובא ביסוה"ע ח"ב פ"ח ז), והיינו משום שב' ענינים אלו הם עיקרי עניני קדושה של יהודי. וזה מה שנאמר בשונמית שאמרה על אלישע איש קדוש עובר עלינו (מ"ב ד) ואחז"ל (ברכות י:) מנא ידעה, ח"א שלא ראתה זבוב על שלחנו, וח"א שלא ראתה טומאה על מטתו. ולכאורה צ"ב מנא להו לחז"ל שראתה דוקא בב' ענינים אלו, אלא מדאמרה בלשון איש קדוש עובר עלינו, והקדושה תלוי' כאמור בב' ענינים אלו. קדושה מופלגת בעניני אכילה, שהגיע עד לידי כך שלא ראתה זבוב על שלחנו, כי מקור הזבוב הוא מכוחות הטומאה, וכן מה שלא ראתה טומאה על מטתו, ב' ענינים אלו מורים כי הוא איש קדוש.

והביאור, איך עייז שאדם נזהר שלא לטמא דמו משיג הוא את דרגת הקדושה, שהיא דרגה חיובית, י"ל ע"פ הכתוב והתקדשתם והייתם קדושים, והוא לכאורה כפילות לשון, אלא הצווי הוא רק והתקדשתם, וממילא אם תתקדשו תהיו קדושים, כי שורש ומקור הקדושה של עם ישראל הוא מהקב"ה, כי חלק ה' עמו, וגשמתו של יהודי מתחת לכסה"כ חוצבה, ואין יהודי צריך להתקדש כדי שתחול עליו קדושה אלא רק לשמור א"ע שלא יטמא דמו אשר בקרבנו, ושלא יגרש ממנו עייז את הקדושה ושפע עליו, כי אז ממילא תחול עליו הקדושה העליונה מכח כי חלק ה' עמו. וו"ש והתקדשתם והייתם קדושים, אם רק תתקדשו, תהיו קדושים מכח עליון אשר בקרבכם. וכן יש לפרש את הנאמר קדושים תהיו כי קדוש אני ה'א, דהנה אמרו חז"ל (גדה יג:)

א

הרמב"ם בחיבורו „יד החזקה" כלל בספר „קדושה" הלכות איסורי ביאה והלכות מאכלות אסורות. וצריך להבין מדוע דוקא ענינים אלו נקראים בשם קדושה. ועוד, הרי ענינים אלו הם במובן השלילי, שלא לעבור על איסורי ביאה ואיסורי אכילה, והכי בשביל זה קדושה איתקרי וקדוש יאמר לו. ומה המקור לכך שב' ענינים אלו הם בכלל תואר קדושה יותר מאיסורי תורה אחרים.

אכן היסוד לזה מוצאים בתוה"ק, שבהענינים הללו קוראת התורה לעובר עליהם בלשון טומאה, היפוכו של לשון קדושה. באיסורי ביאה כתיב בסוף פרשת עריות (ויקרא יח), אל תטמאו בכל אלה כי בכל אלה נטמאו הגוים אשר אנכי משלח מפניכם, ותטמא הארץ ואפקוד עונה עלי, ותקיא הארץ את יושבי וגו', ואמרו חז"ל (ויק"ר כד) כל מקום שאתה מוצא גדר ערוה אתה מוצא בו קדושה. כן באיסורי אכילה סוף פרשת שמיני כתיב (שם יא) כי אני ה"א והתקדשתם והייתם קדושים כי קדוש אני ולא תטמאו את נפשתיכם וגו', ובסוף פ' קדושים כתיב (שם כ) והבדלתם בין הבהמה הטהורה לטמאה וגו', ולא תשקצו את נפשתיכם בבהמה ובעוף וגו' אשר הבדלתי לכם לטמא. והיינו שאיסורי ביאה ואיסורי אכילה טומאה איקרי. ומה דהוזכר לשון טומאה בעייז, עייז רמב"ן וספורנו שם. ולכן הנוהר מהם קדוש יאמר לו.

וביאור הענין למה תלוי תואר נשגב זה של קדושה בענינים הללו, מפני שהאכילה על ידה קיום האדם, מהדם המתהווה מהאוכל, והדם הוא הנפש, וכאשר אוכל מאכלים קדושים, וכן מקדש עצמו גם בהיתר שאכילתו תהי' לשם שמים, אכילה כזאת מולידה בו דם קדוש וטהור, ואז קדוש יאמר לו, שכל קיומו ממקור הקדושה. וכמו כן גם באיסורי ביאה, המקדש עצמו שלא למלא תאוותיו ותשוקותיו הרעות, ומעלה אותם כרצון ה', מטהר ומזכך את דמו שלא

מן השמים, וכלי המסילת ישרים (פכ"ו), הקדושה תחילתה יגיעה וסופה מתנה". היות שהן מצד התולדה האדם נולד בכח תאווני, וכמ"ד (תהלים גא) הן בעון חוללתי ובחטא יחמתני אמי, והן מפני שהפגמים בעניני שמברי"ק קשים וחמורים במיוחד ומטמאים את עצם מציאות האדם. ואם כל החטאים פוגמים רק באברים שחטאו, בפגמי ברי"ק הפגם מתחיל במח הדעת, בהרהור, ומגיע עד סיומא דגופא, וכמאחז"ל (מובא ברש"י במדבר טו) העין רואה והלב חומד וכלי המעשה גומרין, ובבחינת (יחזקאל לב) ותהי עוונותם על עצמותם, ומובא בספרים כי עון מרומז על פגמי ברי"ק. פגמים הללו אינם רק חטא חיצוני אלא חקוקים בתוך עצמותיו והפגם הוא מכף רגלו ועד ראשו.

ובאור החיים (ויקרא יח) כי שכל המצוות אשר צוה ה' לעם קדושו, הם מצוות שיכול האדם לעמוד בהן, זולת מצות פרישות הוא דבר שנפשו של אדם מחמדתו ואונסתו עליהם לעשותם וכו' ונתחכם האדון ד' צבאות בצוותו מצוה זו, ודיבר נגד היצה"ר, שיאמר איך יכול אנוש טבעי למשול וכו' והקדים ה' בתחילת דברו הטוב ואמר דבר אל בני ישראל ואמרת להם אני ה' אלוהיכם, כי הן אמת במין אנושי זולת ישראל ישנו בטענה זו, משא"כ אתם לצד היותי ה' אלוהיכם וכו' כשיסכים איש ישראל להתדבק בה' אלוהיו ישלוט בטבעו. עיי"ש בדבריו הקדושים.

ג.

עוד יש לפרש בכל הני פסוקים, קדושים תהיו כי קדוש אני ה' א, והתקדשתם והייתם קדושים, הכוונה בזה שכל מהותכם תהי' קודש, שלימות של קדושה. כל זמן שאין הקדושה בשלימות אין זו קדושה כלל. כי אם אך יש חלק טומאה בדבר קדוש, הטומאה מתפשטת בכולו, ולא נקרא קדוש אלא כשכל מהותו מכף רגלו ועד ראשו קדוש הוא.

שלימות זו כוללת קדושת כל האברים עד סיומא דגופא, קדושת הלב שלא יחמוד שום דבר נגד רצונו ית', וקדושת המח והדעת שלא יהיו בהם דעות רעות ומחשבות זרות. טומאה הוא ע"ד רקבו, שאם יש באחד מאברי הגוף, מתפשט והולך בכל חלקה טובה, וע"ד המשל שהוכרנו לעיל (גתיב טהרת

כל המביא עצמו לידי הרהור אין מכניסין אותו במחיצתו של הקב"ה, וזה הצווי שאתם צריכים להיות קדושים, כי אם תטמאו עצמכם הרי לא תוכלו להיות במחיצתו של מקום, כי קדוש אני ה' א. ומרומז גם בפסוק ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם וגו' (במדבר טו) היינו שלא תביאו עצמכם לידי הרהור, וממילא ועשיתם את כל מצותי וגו' תזכו לקיים התורה כולה, ותהיו קדושים לאלהיכם מכח כי חלק ה' עמו, וכמאמר הרה"ק הר"ב ממזיבוו ז"ע על מה שאנו אומרים (בברהמ"ז) קדושנו קדוש יעקב, כי הלא קדושת יעקב הוא ג"כ מכוון שאתה קדשתו, א"כ קדושנו גם אנו בקדושתך. וכן הוא גם משמעות הכתוב (שמות כב) ואנשי קודש תהיון לי ובשר בשדה טריפה לא תאכלו, כאשר תיזהרו שלא לאכול האסור, תימשך עליכם קדושה שתהיו אנשי קודש. מכל האמור מבואר שאם יהודי אך שומר עצמו מב' עניני איסור הממשיכים טומאה קדוש יאמר לו.

ב.

עוד נראה בביאור מצות התורה קדושים תהיו וגו', שהמשמעות הוא שתהיו עצם של קדושה, ולא רק שתתנהגו בהנהגה של קדושה, ומרומז בספרי עה"פ כי עם קדוש אתה, קדושת עצמך. תכלית רצון ה', שיהיו בני"י עצם של קדושה, כי קדוש אני ה' א. והכוונה בזה, כי אומות העולם באמת לא יכולים להשיג דרגת קדושה בעצם, ולכל היותר יכולים להתנהג בקדושה, רק העם הקדוש שקדוש אני ה' אלוהיכם זה משפיע עליכם דרגה זו בחי' עצם של קדושה.

ויש לפרש זה בכל הפסוקים הנו, כמו והתקדשתם והייתם קדושים, אם תתנהגו בקדושה תהיו עיי"ז עצם של קדושה, וכן היא משמעות מאה"כ ואנשי קדוש תהיון לי, היינו עצם של קדושה, אנשי קדוש, לא רק אנשים שמתנהגים בקדושה. וזו משמעות דבר ה' לפני מתן תורה, ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש, אתם דוקא יכולים להשיג מדרגת עצם ומציאות של גוי קדוש, ואילו שאר האומות לא יכולים להגיע לזה.

וביאור הענין למה אין האדם בכוחות עצמו יכול להשיג דרגה זו להיות עצם של קדושה, רק ע"י מתנה

היעוד הגדול של מתן תורה הוא שהיו גוי קדוש, וכפי שפירשנו הכוונה שהעצם שלהם יהי קדושה ולא רק שיתנהגו בקדושה. דלמדרגה זו לא זכו קודם מתן תורה, שלא מצינו בתורה תואר של קדושה גם אצל האבות עד מעמד קבלת התורה, והתואר של האבות הוא ישרים כמו שדרשו חז"ל (עבודה זרה כה). ממאה"כ (במדבר כג) תמות נפשי מות ישרים, שהכוונה על האבות. קודם קבה"ת הי' התואר הגדול ביותר שזכה בו אדם, דרגת ישר, והיינו שע"י הכוחות הטבעיים שבו יכול להשיג מדת הישרות, שכל דעותיו השקפותיו דיבוריו ומעשיו יהיו ישרים בלא עקמומיות. אבל תואר קדושה אין האדם מגיע ומשיג מכח מעשיו, רק מתנה מכח א' ממעל, כי חלק ה' עמו, וכמ"ד קדושים תהיו כי קדוש אני ה' אלקיכם, ע"י שאני ה"א אתם יכולים להיות קדושים, ובמדרגה זו זכו ישראל במתן תורה כשא"ל ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש, אם אתם מקדשין עצמכם מלמטה הקב"ה גותן לכם מדרגת קדושה מלמעלה. משא"כ מי שאינו מחלק ה' עמו אפי' חסדי אומות העולם אינם יכולין להשיג דרגת קדושה, כי השגתם היא רק בכוחות הטבעיים, ולזה בלעם לא ביקש אלא תמות נפשי מות ישרים, לא אמר מות קדושים, שהיא מדרגה שהוא אינו יכול להשיגה.

ואומרו כשאתם קדושים אתם שלי, הוא ע"פ מה דאיתא בספה"ק שכל תרי"ג מצוות הם עצות אך להגיע לקיים מצות ובו תדבק, שע"י קיום המצוות זוכים להתדבק בה', אך מיזחדת ביותר היא מצות הקדושה, שע"י אתם שלי ודבוקים בי, כי עם קדוש אתה לה"א ובשביל כך בחר בך להיות לו לעם סגולה. עוד יש לפרש, כשאתם תהיו שלי, דבוקים אלי בכל לבבכם ובכל נפשכם, תזכו להיות ממלכת כהנים וגוי קדוש. הדביקות תמשך עליכם קדושה עילאית. כי ב' ענינים אלו תלויים תא בהא.

ה.

והנה ענין הקדושה מקיף את ג' עניני עולם שנה ונפש. בנפש כאמור שע"י שמתנהג בקדושה זוכה לקדושה עילאית מן השמים כי קדוש אני ה'א. בעולם בית המקדש כמ"ד (שמות כה) ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, הקב"ה המשיך מקדושה של

המדות (מאמר ד') לאוצר של פירות, שכל עוד האוצר כולו נקי משמץ רקבון, כל הפירות משתמרים בו. אבל מספיק שרק פרי אחד יפגע והרקבון הולך ומתפשט ומרקיב כל האוצר. וזו משמעות הצווי קדושים תהיו, והייתם קדושים, ואנשי קודש תהיו לי, בכל מהותכם תהיו קדושים. ועד היכן הדברים מגיעים בענין פגם, "משהו" במציאות של קדושה, יש להבין מסיפור צדיקי אמת על איש קדוש שהי' עם משבת לשבת ועוסק בתורה ועבודה, ונתקנאה בו הסט"א מאד אך לא נמצא בו שום אחיזה אך שתלבוש עליו, ועד שפעם אחת כשחזר מביהכנ"ס בליל ש"ק אחר צומו הארוך, עשתה הסט"א בתחבולה וכשהביאה לו אשתו את הסיר עם הדגים הפכו את הסיר עד שלא היו ראויים לאכילה, אח"כ נשנה הדבר גם במרק ובבשר ולא הי' לו מה לאכול, והוציא מפיו ביטוי בהקפדה ואמר לאשתו מה קרה שהיום הכל מתהפך אצלך, וע"י שמץ קפידא זו נתאחזו בו הסט"א ונפל בידיהם, ואם כי התנהג כבתחילה בתורה ועבודה, הי' כבר תחת ידם, והי' אחיות החיצונים בכל תורתו ועבודתו. וזהו מצות קדושים תהיו בכל מהותכם, שלא תהי' אחיות החיצונים בשום ענין המביא עליכם טומאה, שע"י ו תיהרס ח"ו כל הקדושה שבכם.

ד.

ובמכילתא (פ' משפטים) ואנשי קודש תהיו לי ר' ישמעאל אומר כשאתם קדושים אתם שלי. ועד"ו יש גם לפרש מאמרו ית' ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש, ע"י שתהיו ממלכת כהנים וגוי קדוש אתם תהיו לי, או אתם שלי. וכעין זה יש גם לפרש מה שכתוב (דברים יד) בנים אתם לה"א וגוי כי עם קדוש אתה לה"א ובך בחר ה' להיות לו לעם סגולה. פעם יחידה בתורה"ק שהקב"ה אומר לעמו ישראל בנים אתם לה"א (מלבד השליחות לפרעה בני בכורי ישראל), ומפרש הטעם במה זכו למדרגה עילאית כזאת להיקרא בנים לה"א, כי עם קדוש אתה לה"א, ובשביל כך בחר בך להיות לו לעם סגולה.

הביאור בזה, דהנה זה נאמר בדבר ה' שהי' ההקדמה למתן תורה שהיו גוי קדוש, והיינו שכל

שעליו לתקן בעולמו, הנה מצות קדושים תהיו נאמרה אל כל עדת בניי, דהיינו שהיעוד והתפקיד של כל אחד בענינו המיוחד תלוי במצות הקדושה, ולכן עיקר התגברות היצה"ר הוא בענין זה יותר מכל שאר עניני איסורי תורה, ואפי' כאשר זוכה להתגבר בשאר עניני עבודת ה' בתורה ובמעש"ט עדיין צריך לכוף יצרו להתנהג בקדושה. ומה רב הוא המרחק הרוחני בין יהודי קדוש למי שאינו מתנהג בקדושה, כמרומו בברכת המבדיל, שמזכירים המבדיל בין קדוש לחול בין אור לחשך בין ישראל לעמים וכו', דהיינו כמו שיש הפרש בין אור לחשך כן יש הבדל בין קדוש לחול, ובין ישראל לעמים. וההבדל בין חיי קדוש לחיי חול הוא כמציאות אחרת לגמרי.

ועיקר גורם הגלויות של עם ישראל הם מחמת פגמים במדת הקדושה, כמ"ד מהאריז"ל ע"פ (בראשית טו) כי גר יהי זרעך, שהגירות הוא מחמת פגמי זרעך ר"ל, והגאולה תלוי בתיקון הפגמים, כמו שמבקשים בתפלת מוסף ביו"ט וקרב פזורינו מבין הגוים וכו' והביאנו לציון עירך ברנה, ציון גימ' יוס"ף, שע"י תיקון מדת יסוד והעלאת גיה"ק נזכה לציון עירך. ובתוספת ביאור י"ל הענין שהגאולה תלוי בתיקון מדת יסוד, ע"פ מה דאיתא בריש ספה"ק מסילת ישרים, שהורונו חז"ל כי האדם לא נברא אלא להתענג על ה' וליהנות מנועם זיו שכינתו. והנה מדת יסוד היא מדת התשוקה, שתכליתה בקדושה התשוקה לאלקות, וליהנות מזיו שכינתו, בחי' או תתענג על ה'. והוא סוד הגאולה כי המדה הזאת תבוא אז אל תכליתה. ולאור זה מוכן מה דאיתא בספה"ק כי בעקבתא דמשיחא תהי עיקר התגברות כוחות הסט"א בפגמים הללו, ובחז"ל (סוכה נב.) שעיקר התגברות יצה"ר הוא על ת"ח שכל הגדול מחברו יצרו גדול, הכל מטעם שסוד הגאולה תלוי במדה זו. וכמו גאולת הכלל, כן גם גאולת הפרט תלוי בזה, כמו שאנו מתפללים בתפלת רבון העולמים בליל ש"ק קודם קידוש שתרחמני עוד בגלותי לגאלני ולעורר לבי לאהבתך, כאשר יהודי מרגיש אהבתו ותשוקתו להקב"ה הר"ז בחי' יציאה מגלות, שאז מתקן המדה בשרשה ובמקורה.

מעלה מקום קודש גם בעולם השפל, שממקום זה תצא הקרנת אור הקדושה לכל העולם ולכל אלו שירצו להתקדש. ובשנה יש ענין קדושה, שבת קודש, כמ"ד (שם לא) ושמרתם את השבת כי קודש היא לכם, וכתוב (בראשית ב) ויברך א' את יום השביעי ויקדש אותו, וכמ"ד על כן ברך ה' את יום השבת ויקדשהו (שמות כ). המועדים נקראין רק מקראי קודש, היינו שע"י אתערותא דלתתא ממשיך קדושה על החגים, אבל השבת מהותה עצם הקדושה. והשבת מקרינה אור הקדושה לכל הרוצה להתנהג בקדושה.

והנה לכאורה לא מובן, מה שייך חלות קדושה על יום השבת, הרי משמעות קדושה היא חלות על חפצא. אמנם ביאורו כמ"ד בראשית חכמה (פ"ב משער הקדושה) שהמקור ושורש לכל עניני קדושה שבאדם נמשך מש"ק, שהיא המעין הימנו גובעים עניני קדושה, והוא כעין משמעות מאה"כ קדוש קדוש קדוש ה' צבאות, וכן כי קדוש אני ה"א, שפירושו שהוא ית' כביכול המעין, קודש הקדשים, שממנו גובע קדושה. והשם קדושה בעיקר תופס בענינים האלו בנוגע להמקבל. ואמרו ג' פעמים קדוש נגד ג' סוגי קדושה בעולם בשנה ובנפש.

ו.

ולאור הג"ל יבואר מה שכי' הרמב"ם (סוף הל' איסורי"ב) וז"ל: אין לך דבר בכל התורה כולה שהוא קשה לרוב העם לפרוש אלא מן העריות וכו' לפיכך ראוי לו לאדם לכוף יצרו בדבר זה ולהרגיל עצמו בקדושה יתירה וכו'. עכ"ל. הטעם למה ברא הקב"ה בטבעיות האדם שקיום מצות קדושים תהי יהי קשה יותר משאר צוויי התורה, היות וע"פ המבואר ענין קדושה אצל עם הנבחר הוא יעודו ותפקידו העיקרי בחיים, וכמו שהזכירו הרבה פעמים להיות גוי קדוש, ולהיות אנשי קודש, כי ע"י קיום מצוה זו הם זוכים להגיע לקיים מצוה העיקרית שבתורה להיות דבקים בה, ואם כי איתא בספה"ק שכל אחד מישראל יש לו תפקיד ויעוד מיוחד